

พุทธวิธีส่งเสริมการท่องเที่ยวชุมชนเมืองสามไถ ลือ ยอง ยวนของเทศบาลตำบลบ้านธิ อำเภอบ้านธิ จังหวัดลำพูน

The Buddhist Methods in Tourism Promotion of Mueang Sam Tai, Lue, Yong
and Yuan of Ban Thi Subdistrict Municipality at Ban Thi District in Lamphun
Province.

พระธรรมบุญ สิริภทเมธี(มหาไม้ม) Phra Tammanoon Siriphattametea (Mahamai)

มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย

Mahachulalongkornrajavidyalaya University

Tammanoonmahamai@gmail.com

Received 2025/03/31

Revised 2025/06/13

Accepted 2025/06/23

บทคัดย่อ

บทความนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) ศึกษากระบวนการส่งเสริมการท่องเที่ยวชุมชนเมืองสามไถ 2) เปรียบเทียบความคิดเห็นของประชาชนเกี่ยวกับการส่งเสริมการท่องเที่ยวชุมชนเมืองสามไถ โดยจำแนกตามปัจจัยส่วนบุคคล 3) นำเสนอแนวทางการประยุกต์พุทธวิธีในการส่งเสริมการท่องเที่ยวชุมชนเมืองสามไถ วิธีวิจัยแบบผสมวิธี ประชากร ได้แก่ ประชาชนในเขตเทศบาลตำบลบ้านธิกลุ่มตัวอย่าง 384 คน เครื่องมือ ได้แก่ แบบสอบถาม มีค่าความเชื่อมั่นอยู่ที่ 0.963 วิเคราะห์ข้อมูลด้วยการหาความถี่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน และวิเคราะห์โดยการทดสอบค่าที และค่าเอฟ การวิจัยเชิงคุณภาพโดยวิธีการสัมภาษณ์โดยมีผู้ให้ข้อมูลสำคัญ จำนวน 10 รูปหรือคน

ผลการวิจัยพบว่า

1) ระดับความคิดเห็นของประชาชนในเขตเทศบาลตำบลบ้านธิ ต่อพุทธวิธีส่งเสริมการท่องเที่ยวชุมชนเมืองสามไถ พบว่า โดยภาพรวม อยู่ในระดับมาก

2) ผลการเปรียบเทียบระดับความคิดเห็นของประชาชนในเขตเทศบาลตำบลบ้านธิ ต่อพุทธวิธีส่งเสริมการท่องเที่ยวชุมชนเมืองสามไถ พบว่า ประชาชนที่มี เพศ อายุ วุฒิการศึกษา อาชีพ และรายได้เฉลี่ยต่อเดือน มีความคิดเห็นไม่แตกต่างกัน จึงปฏิเสธสมมติฐาน

3) แนวทางการส่งเสริมการท่องเที่ยวชุมชนเมืองสามไถ โดยนำหลักสัปปายะ 7 มาประยุกต์ใช้พบว่า 1) อวาสสัปปายะ การรักษาความสวยงามของพื้นที่ ควรมิกิจกรรมปลูกต้นไม้เพิ่มขึ้น 2) โคจรสัปปายะ ทำเส้นทางสะดวกในการสัญจร ควรคำนึงการให้บริการด้านรับส่งนักท่องเที่ยว 3) ภัสสสัปปายะ มีการสร้างกลยุทธ์ที่ส่งผลต่อความประทับใจในการต้อนรับ 4) ปุคคสัปปายะ การพัฒนาทักษะด้านการบริการ ควรจะมีการตั้งกลุ่มแบ่งงานอย่างชัดเจน 5) โกชนสัปปายะ มีร้านอาหารตามหลักสุขอนามัย 6) อุตสัปปายะ สภาพแวดล้อมในชุมชน จัดผังการท่องเที่ยวให้สวยงาม 7) อิริยาปถสัปปายะ การจัดที่ให้เพียงพอต่อนักท่องเที่ยว

คำสำคัญ : หลักสูตรมสปปายะ 7, ส่งเสริมการท่องเที่ยว, เมืองสามไถ่ ลือ ยอง ยวน.

Abstract

This article aims to: 1) examine the level of community-based tourism promotion in the Sam Tai urban community; 2) compare the opinions of local residents on the promotion of community-based tourism in Sam Tai, classified by personal factors; and 3) propose an approach for applying Buddhist principles (Buddhaway) to promote community-based tourism in Sam Tai. A mixed-methods research design was employed. The population consisted of residents in the Ban Thi Subdistrict Municipality. The sample group comprised 384 individuals. The research instrument was a questionnaire with a reliability coefficient of 0.963. Data were analyzed using frequency, percentage, mean, and standard deviation, along with t-tests and F-tests. For the qualitative aspect, data were collected through in-depth interviews with 10 key informants, including both monks and laypersons.

The research results found that:

1) The overall level of public opinion regarding the application of the Buddhaway in promoting community-based tourism in the Sam Tai urban community was rated as high.

2) A comparison of public opinions, categorized by gender, age, education level, occupation, and average monthly income, showed no statistically significant differences. Therefore, the research hypothesis was rejected.

3) The proposed approach to promoting community-based tourism in the Sam Tai urban community was based on the application of the Seven Sappaya (seven suitable conditions) as follows: 1) *Āvāsasappāya* (suitable dwelling): preserving the area's beauty through activities such as increased tree planting. 2) *Gocarasappāya* (suitable movement and routes): improving transportation access and ensuring tourist transfer services. 3) *Phassasappāya* (suitable atmosphere): creating strategies that enhance the hospitality experience. 4) *Puggalasappāya* (suitable people): developing service skills through clearly defined community roles. 5) *Bhojanasappāya* (suitable food): ensuring hygienic food services. 6) *Uṭṭasappāya* (suitable climate/environment): organizing a visually appealing and pleasant tourism layout. 7) *Iriyāpathasappāya* (suitable posture and space): ensuring adequate space and facilities to accommodate tourists.

Keywords: Sappāya 7, Tourism promotion, Mueang Sam Tai Lue Yong and Yuan.

บทนำ

ประเทศไทยมีความหลากหลายทางชาติพันธุ์ โดยกลุ่มชาติพันธุ์ในหลายกลุ่มอาศัยอยู่ตามภูมิภาคต่าง ๆ ของประเทศ ส่วนใหญ่เป็นกลุ่มเล็ก มีจำนวนประชากรไม่มากนัก และอาจเป็นคนชายขอบของประเทศ ทั้งใน ด้านพื้นที่หรืออำนาจส่วนใหญ่มีวิถีการดำเนินชีวิตที่ผูกพันและใกล้ชิดกับธรรมชาติแนบแน่น เน้นระบบการผลิต ภายในครัวเรือน การตั้งถิ่นฐาน และใช้ทรัพยากรเพื่อการยังชีพเป็นหลัก ที่สำคัญส่วนใหญ่จะมีวัฒนธรรมทางด้าน ภาษา ความเชื่อ ประเพณีพิธีกรรม และบริบทของสังคมที่แตกต่างกันออกไป สังคมไทยส่วนใหญ่ของแต่ละพื้นที่ และแต่ละกลุ่มชาติพันธุ์จะมีระบบขัดเกลาทางสังคม กระบวนการถ่ายทอดและสืบทอดกันมาจากชนรุ่นหนึ่ง จนปรากฏเป็นอัตลักษณ์ที่หลากหลายของกลุ่มชาติพันธุ์เหล่านี้ จังหวัดลำพูนนับเป็นเมืองของชาวไตลื้อกลุ่มใหญ่จากเมืองยอง โดยแท้จริง โดยมี สิบสองปันนา เป็นถิ่นกำเนิดดั้งเดิม เป็นบรรพบุรุษแห่งรากเหง้าเผ่าพันธุ์ของ “คนไทย” รวมถึงชนชาติพันธุ์ไทยยวน ที่เรียกตนเองว่า คนเมือง หรือ คนล้านนา ที่สามารถปรับตัวเข้ากับทุกชนชาติและทุกวัฒนธรรม ได้เป็นอย่างดี ไทยยวน (อ่านว่า ไท-ยวน) หรือ ไตยวน (อ่านว่า ไท-ยวน) เป็นกลุ่มชาติพันธุ์ตระกูลภาษาไท-กะได กลุ่มหนึ่งที่ตั้งถิ่นฐานทางตอนเหนือของประเทศไทยซึ่งในอดีตเคยเป็นที่ตั้งของอาณาจักรล้านนา ซึ่งมีหลายกลุ่ม ชาติพันธุ์ แต่กลุ่มที่ใหญ่ที่สุด คือ “ไทยยวน” ซึ่งมีคำเรียกตนเองหลายอย่าง เช่น “ยวน โยน หรือ ไต (ไท)” แม้ว่าปัจจุบันคนล้านนาจะเป็นพลเมืองของประเทศไทยแล้ว แต่ยังคงเรียกตนเองว่า “คนเมือง” ซึ่งเป็นคำเรียก ที่เกิดขึ้นในภายหลังในยุคเก็บผักใส่ซ้า เก็บข้าใส่เมือง ด้วยการกวาดต้อนกลุ่มคนจากที่ต่าง ๆ เข้ามายัง เมืองของตน ชาวไตยวนเป็นกลุ่มชนชาติพันธุ์หนึ่งในตระกูลภาษาไท-กะได คือ ไตลื้อ ไตเขิน ไตยอง ไตใหญ่ และไตยวน รวมเรียกว่า เครือไต ซึ่งไตยวนเป็นกลุ่มที่ใหญ่ที่สุด มีภาษาพูดและภาษาเขียนเป็นของตนเองจากการอยู่ร่วมกันของคนตระกูลไตตั้งที่ได้กล่าวมา (วิชัย ศรีจันทร์, การท่องเที่ยวทางวัฒนธรรมท้องถิ่น,วารสารช่วงพญา ปีที่ 15 ฉบับที่ 2, 2559 : 12)

ในปัจจุบันชุมชนตำบลบ้านธิ อำเภอบ้านธิ จังหวัดลำพูน มีความโดดเด่นในแง่ของการรวมกลุ่มคนที่มีความหลากหลายทางอัตลักษณ์ของแต่ละกลุ่มชาติพันธุ์เมืองสามไต แต่ในระยะหลังแบบแผนการดำเนินชีวิต วัฒนธรรม ภูมิปัญญา และระบบคุณค่าทางจิตใจของแต่ละกลุ่มชาติพันธุ์เริ่มอ่อนแอ และลดความสำคัญลงไป เนื่องมาจากนโยบายการพัฒนาของรัฐที่ผ่านมาในอดีต โดยเฉพาะการมุ่งเน้นการพัฒนาและ สร้างความเจริญเติบโตทางภาคเศรษฐกิจเป็นหลักสำคัญ ตลอดจนนโยบายการรวมพวกซึ่งต้องการหลอมรวมเอากลุ่มชาติพันธุ์เหล่านี้ เข้าไปสู่วัฒนธรรมกระแสหลัก ถึงกระนั้นกลุ่มชาติพันธุ์ต่าง ๆ ยังคงพยายามที่จะยืนหยัดต่อสู้ รวมถึงการผสมผสานและปรับตัวในวิถีการดำเนินชีวิต รวมถึงการดำรงอัตลักษณ์ทางชาติพันธุ์ของตนไว้ในกระแสสังคมปัจจุบัน

จากความสำเร็จและความเปิ่นมาของปัญหาที่กล่าวมาข้างต้น ผู้วิจัยจึงสนใจที่จะทำเรื่อง “วิถีพุทธส่งเสริมการท่องเที่ยวชุมชนเมืองสามไต ลื้อ ยอง ยวนของเทศบาลตำบลบ้านธิ อำเภอบ้านธิ จังหวัดลำพูน” เพื่อให้เป็นไปตามแบบแผนพัฒนาของจังหวัด ทางหน่วยงานท้องถิ่นจึงได้นำแบบแผน

มาปรับใช้ให้สอดคล้องกับบริบทในพื้นที่ ทางเทศบาลตำบลบ้านธิมีการส่งเสริมการท่องเที่ยวภายในชุมชนอยู่ในระดับที่พอใช้ ซึ่งเป็นระดับที่น้อยมาก ถ้าเทียบกับการท่องเที่ยวที่มีมาตรฐาน โดยการนี้เพื่อที่จะยกระดับแหล่งท่องเที่ยวให้มีคุณภาพตามมาตรฐานสากลพัฒนากิจกรรมการท่องเที่ยวและบริการรูปแบบใหม่ที่มีความเชื่อมโยงกับทุนทางวัฒนธรรมและภูมิปัญญาท้องถิ่น นอกจากนั้นยังได้มีการบูรณาการหลักพุทธธรรม คือ หลักสัปปายะ 7 เป็นหลักธรรมที่พระพุทธเจ้าได้ตรัสแก่พระภิกษุในพระพุทธศาสนา ซึ่งมาสามารถนำมาประยุกต์เข้ากับหลักการจัดการท่องเที่ยวเพื่อให้เกิดความยั่งยืนได้มี 7 ด้าน ผลจากการศึกษาจะสามารถนำไปสู่การส่งเสริมคุณค่าการท่องเที่ยวให้มีความสมดุลและมีความสอดคล้องกับความต้องการที่เปลี่ยนแปลงไป ของประเทศ และสภาพแวดล้อมที่เป็นจริงของยุคสมัยปัจจุบันอย่างยั่งยืน

วัตถุประสงค์การวิจัย

- 1) เพื่อศึกษาระดับการส่งเสริมการท่องเที่ยวชุมชนเมืองสามไถ ลือ ยอง ยวน ของเทศบาลตำบลบ้านธิ อำเภอบ้านธิ จังหวัดลำพูน
- 2) เพื่อเปรียบเทียบความคิดเห็นของประชาชนเกี่ยวกับการส่งเสริมการท่องเที่ยวชุมชนเมืองสามไถ ลือ ยอง ยวนของเทศบาลตำบลบ้านธิ อำเภอบ้านธิ จังหวัดลำพูน โดยจำแนกตามปัจจัยส่วนบุคคล
- 3) เพื่อนำเสนอแนวทางการประยุกต์พุทธวิถีในการส่งเสริมการท่องเที่ยวชุมชนเมืองสามไถ ลือ ยอง ยวนของเทศบาลตำบลบ้านธิ อำเภอบ้านธิ จังหวัดลำพูน

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยนี้เป็นแบบผสมวิธี (Mixed Methods Research) โดยใช้ระเบียบวิธีวิจัยเชิงปริมาณ (Quantitative Research) โดยการเก็บรวบรวมข้อมูลด้วยวิธีการแจกแบบสอบถาม (Questionnaire) กับกลุ่มประชากรที่ได้กำหนดไว้ และการวิจัยเชิงคุณภาพ (Qualitative Research) โดยการเก็บรวบรวมข้อมูลด้วยวิธีการสัมภาษณ์มีขั้นตอนดำเนินการวิจัย ดังนี้

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง และผู้ให้ข้อมูลสำคัญ

- 1) ประชากร ได้แก่ ประชาชนที่มีอายุ 18 ปีขึ้นไป ที่อาศัยอยู่ในพื้นที่ของตำบลบ้านธิ จำนวน 9,450 คน
- 2) กลุ่มตัวอย่าง ขนาดของกลุ่มตัวอย่าง ได้มาจากการสุ่มเลือกประชาชนที่มีอายุ 18 ปี ขึ้นไป จำนวน 384 คน โดยใช้สูตรของ ทาโร ยามานะ (Taro Yamane) ซึ่งใช้ระดับความคลาดเคลื่อนที่ 0.05
- 3) ผู้ให้ข้อมูลสำคัญในการสัมภาษณ์เชิงลึก ได้แก่ พระสังฆาธิการในพื้นที่วิจัย จำนวน 2 รูป กลุ่มผู้บริหารเทศบาลตำบลบ้านธิ จำนวน 3 คน กลุ่มท่องเที่ยว จำนวน 3 คน และกลุ่มผู้นำชุมชน จำนวน 2 คน ซึ่งผู้วิจัยได้คัดเลือกแบบเจาะจงจำนวน 10 รูปหรือคน

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

1) การวิจัยเชิงปริมาณ ได้แก่ แบบสอบถาม ซึ่งลักษณะของแบบสอบถามเป็นมาตรฐาน ประเมินค่า 5 ระดับ ตามแบบลิเคิร์ต (Likert Five Rating Scale) (1967) ประกอบด้วย 4 ตอน ตอนที่ 1 แบบสอบถามเกี่ยวกับปัจจัยส่วนบุคคลของผู้ตอบแบบสอบถาม มีลักษณะเป็นแบบตรวจรายการ (Check List) จำแนกตาม เพศ อายุ ระดับการศึกษา อาชีพ และ รายได้ ตอนที่ 2 แบบสอบถามเกี่ยวกับตัวแปรตามพุทธิวิธีส่งเสริมการท่องเที่ยวชุมชนเมืองสามไถ ลื้อ ยอง ยวน ของเทศบาลตำบลบ้านธิ อำเภอบ้านธิ จังหวัดลำพูน ใน 3 ด้าน คือ 1) ด้านแหล่งท่องเที่ยว มี 5 ข้อ 2) ด้านการบริการการท่องเที่ยวที่มีคุณภาพ มี 5 ข้อ 3) ด้านการตลาดท่องเที่ยว มี 5 ข้อ ตอนที่ 3 แบบสอบถามความรู้ความเข้าใจในพุทธิวิธีส่งเสริมการท่องเที่ยวชุมชนเมืองสามไถ ลื้อ ยอง ยวน ของเทศบาลตำบลบ้านธิ อำเภอบ้านธิ จังหวัดลำพูน ตามหลัก สปายะ 7 ด้านละ 5 ข้อและตอนที่ 4 ข้อเสนอแนะอื่นๆ

การสร้างเครื่องมือ นำแบบสอบถามที่ปรับปรุงแล้วไปทดลองใช้ (Try Out) กับประชากรตำบลห้วยยาบ อำเภอบ้านธิ จังหวัดลำพูน ซึ่งไม่ใช่กลุ่มตัวอย่างจริง จำนวน 30 คน แล้วนำมาหาค่าความเชื่อมั่น (Reliability) ตามวิธีของครอนบาค (Cronbach) โดยการหาค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา (α -Coefficient) ได้ค่าความเชื่อมั่นทั้งฉบับเท่ากับ 0.963

2) การวิจัยเชิงคุณภาพ ผู้วิจัยสร้างแบบสัมภาษณ์เชิงลึก แบบสัมภาษณ์กึ่งโครงสร้าง ตามวัตถุประสงค์ของการวิจัย

การวิเคราะห์ข้อมูล

1) เชิงปริมาณ ผู้วิจัยได้ทำการวิเคราะห์ข้อมูลโดยนำแบบสอบถามที่ได้รับคืนมาวิเคราะห์และประมวลผลด้วยเครื่องคอมพิวเตอร์ โดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูปทางสถิติ สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ สถิติพรรณนา และการวิเคราะห์ข้อมูลจากแบบสอบถามปลายเปิดโดยใช้เทคนิคการวิเคราะห์เชิงเนื้อหาประกอบบริบท นำเสนอเป็นความเรียงประกอบตาราง โดยการแจกแจงความถี่

2) เชิงคุณภาพ ผู้วิจัยวิเคราะห์ข้อมูลจากแบบสัมภาษณ์โดยใช้เทคนิคการวิเคราะห์เนื้อหา (Content Analysis Technique) ประกอบบริบท (Context)

ผลการวิจัย

จากการวิจัยเรื่อง พุทธิวิธีส่งเสริมการท่องเที่ยวชุมชนเมืองสามไถ ลื้อ ยอง ยวน ของเทศบาลตำบลบ้านธิ อำเภอบ้านธิ จังหวัดลำพูน ได้ผลการวิจัยตอบวัตถุประสงค์ดังนี้

วัตถุประสงค์การวิจัยข้อที่ 1 ระดับการส่งเสริมการท่องเที่ยวชุมชนเมืองสามไถ ลื้อ ยอง ยวน ของเทศบาลตำบลบ้านธิ อำเภอบ้านธิ จังหวัดลำพูน

ตารางที่ 1 ค่าเฉลี่ย ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับการส่งเสริมการท่องเที่ยวชุมชนเมืองสามไถ ลื้อ ยอง ยวน ของเทศบาลตำบลบ้านธิ อำเภอบ้านธิ จังหวัดลำพูน ภาพรวม

การส่งเสริมการท่องเที่ยวชุมชนเมืองสามไถ โดยภาพรวม	ระดับการปฏิบัติ		
	$\bar{X}$	S.D.	แปลผล
1. ด้านแหล่งท่องเที่ยว	3.98	0.37	มาก
2. ด้านการบริการการท่องเที่ยวที่มีคุณภาพ	3.99	0.38	มาก
3. ด้านการตลาดท่องเที่ยว	4.01	0.37	มาก
ภาพรวม	3.99	0.21	มาก

จากตารางที่ 1 พบว่า ประชาชนในเขตเทศบาลตำบลบ้านธิ ต่อบุทธวิธีส่งเสริมการท่องเที่ยวชุมชนเมืองสามไถ ล้อ ยอง ยวน ของเทศบาลตำบลบ้านธิ อำเภอบ้านธิ จังหวัดลำพูน โดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่า ประชาชนในเขตเทศบาลตำบลบ้านธิ ต่อบุทธวิธีส่งเสริมการท่องเที่ยวชุมชนเมืองสามไถ ล้อ ยอง ยวน ของเทศบาลตำบลบ้านธิ อำเภอบ้านธิ จังหวัดลำพูน อยู่ในระดับมากทุกด้าน คือ ด้านการตลาดท่องเที่ยวด้านการบริการการท่องเที่ยวที่มีคุณภาพ ด้านแหล่งท่องเที่ยว

วัตถุประสงค์การวิจัยข้อที่ 2 เปรียบเทียบความคิดเห็นของประชาชนเกี่ยวกับการส่งเสริมการท่องเที่ยวชุมชนเมืองสามไถ ล้อ ยอง ยวนของเทศบาลตำบลบ้านธิ อำเภอบ้านธิ จังหวัดลำพูน โดยจำแนกตามปัจจัยส่วนบุคคล จากการวิจัยพบว่า

สมมติฐานที่ 1 ของประชาชนในเขตเทศบาลตำบลบ้านธิ ที่มีเพศต่างกัน มีความคิดเห็นต่อบุทธวิธีส่งเสริมการท่องเที่ยวชุมชนเมืองสามไถ ล้อ ยอง ยวน ของเทศบาลตำบลบ้านธิ อำเภอบ้านธิ จังหวัดลำพูน โดยภาพรวม ไม่แตกต่างกัน จึงปฏิเสธสมมติฐานการวิจัย

สมมติฐานที่ 2 ของประชาชนในเขตเทศบาลตำบลบ้านธิ ที่มีอายุต่างกัน มีความคิดเห็นต่อบุทธวิธีส่งเสริมการท่องเที่ยวชุมชนเมืองสามไถ ล้อ ยอง ยวน ของเทศบาลตำบลบ้านธิ อำเภอบ้านธิ จังหวัดลำพูน ไม่แตกต่างกัน จึงปฏิเสธสมมติฐานการวิจัย

สมมติฐานที่ 3 ของประชาชนในเขตเทศบาลตำบลบ้านธิ ที่มีระดับการศึกษาต่างกัน มีความคิดเห็นต่อบุทธวิธีส่งเสริมการท่องเที่ยวชุมชนเมืองสามไถ ล้อ ยอง ยวน ของเทศบาลตำบลบ้านธิ อำเภอบ้านธิ จังหวัดลำพูน โดยภาพรวม ไม่แตกต่างกัน จึงปฏิเสธสมมติฐานการวิจัย

สมมติฐานที่ 4 ของประชาชนในเขตเทศบาลตำบลบ้านธิ ที่มีอาชีพต่างกัน มีความคิดเห็นต่อบุทธวิธีส่งเสริมการท่องเที่ยวชุมชนเมืองสามไถ ล้อ ยอง ยวน ของเทศบาลตำบลบ้านธิ อำเภอบ้านธิ จังหวัดลำพูน โดยภาพรวม ไม่แตกต่างกัน จึงปฏิเสธสมมติฐานการวิจัย

สมมติฐานที่ 5 ของประชาชนในเขตเทศบาลตำบลบ้านธิ ที่มีรายได้ต่างกัน มีความคิดเห็นต่อบุทธวิธีส่งเสริมการท่องเที่ยวชุมชนเมืองสามไถ ล้อ ยอง ยวน ของเทศบาลตำบลบ้านธิ อำเภอบ้านธิ จังหวัดลำพูน โดยภาพรวม ไม่แตกต่างกัน จึงปฏิเสธสมมติฐานการวิจัย

วัตถุประสงค์การวิจัยข้อที่ 3 แนวทางการประยุกต์พุทธวิธีในการส่งเสริมการท่องเที่ยวชุมชนเมืองสามไถ ล้อ ยอง ยวนของเทศบาลตำบลบ้านธิ อำเภอบ้านธิ จังหวัดลำพูน ประกอบด้วย

1) อาวาสสัปปายะ : สถานที่เหมาะสม เน้นการส่งเสริมให้นักท่องเที่ยวได้สัมผัสวิถีชีวิตและวัฒนธรรมอันดีงาม ควบคู่ไปกับการส่งเสริมเศรษฐกิจและความยั่งยืนของชุมชน หลัก "อาวาสสัปปายะ" ซึ่งหมายถึง สถานที่ที่เหมาะสม เป็นหนึ่งในหลักการสำคัญที่สามารถนำมาประยุกต์ใช้ เพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวชุมชนเมืองสามไถ ลื้อ ยอง ยวน ได้อย่างมีประสิทธิภาพ

2) โคจรสัปปายะ : การเดินทางเหมาะสม การส่งเสริมการท่องเที่ยวชุมชนเมืองสามไถ ลื้อ ยอง ยวน การประยุกต์ใช้หลัก “โคจรสัปปายะ” คือการที่มีเส้นทางที่สะดวกสบาย ง่ายต่อการเดินทางเข้ามาท่องเที่ยวโดยชุมชนเมืองสามไถ มุ่งเน้นไปที่การส่งเสริมการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมและธรรมชาติ โดยยึดหลักการพัฒนาอย่างยั่งยืน เคารพต่อวิถีชีวิตท้องถิ่น รักษาสิ่งแวดล้อม และส่งเสริมคุณธรรมจริยธรรม

3) ภัตตสัปปายะ : การพูดคุยเหมาะสม การต้อนรับด้วยรอยยิ้มและน้ำเสียงที่สุภาพ อ่อนโยน สร้างความประทับใจแรกพบที่ดีให้ข้อมูลเกี่ยวกับชุมชน วิถีชีวิต วัฒนธรรม ประเพณี และสถานที่ท่องเที่ยวต่างๆ ด้วยความถูกต้อง ชัดเจน เข้าใจง่าย และน่าสนใจ การตอบคำถามของนักท่องเที่ยวด้วยความอดทน ใจเย็น และให้ข้อมูลครบถ้วน

4) บุคคลสัปปายะ : บุคลากรเหมาะสม การท่องเที่ยวโดยชุมชนเมืองสามไถ ลื้อ ยอง ยวน มุ่งเน้นการส่งเสริมการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม เน้นการเรียนรู้วิถีชีวิต ภูมิปัญญา และหลักธรรมทางพุทธศาสนา โดยชุมชนเป็นผู้จัดการและควบคุมการท่องเที่ยวเอง มีความรู้ ความเข้าใจ เกี่ยวกับวิถีชีวิต ภูมิปัญญา และมีทักษะการสื่อสาร สามารถสื่อสารกับนักท่องเที่ยวได้อย่างมีประสิทธิภาพ มีความเป็นมิตร ยิ้มแย้มแจ่มใส บริการนักท่องเที่ยวด้วยความประทับใจ

5) โภชนาสัปปายะ : อาหารเหมาะสม การส่งเสริมการท่องเที่ยวชุมชนเมืองสามไถ มุ่งเน้นการนำเสนอวิถีชีวิตและวัฒนธรรมที่เรียบง่าย เน้นเสนออาหารท้องถิ่นที่ใช้วัตถุดิบตามฤดูกาล ปลูกเองในชุมชน หรือหาซื้อจากแหล่งใกล้เคียง สนับสนุนให้เกษตรกรในชุมชนปลูกผักผลไม้ปลอดสารพิษ ส่งเสริมให้ผู้ประกอบการร้านอาหารใช้วัตถุดิบสดใหม่ ปรุงอย่างสะอาด ปลอดภัย และมีคุณค่าทางโภชนาการ

6) อุตสัปปายะ : สิ่งแวดล้อมเหมาะสม ชุมชนควรให้ความสำคัญกับการรักษาความ สะอาด ทั้งในสถานที่ท่องเที่ยวบ้านเรือนและพื้นที่ส่วนกลาง เพื่อสร้างความประทับใจแก่นักท่องเที่ยว ส่งเสริมสุขอนามัยที่ดี และรักษาภาพลักษณ์ของชุมชน รวมถึงมีระบบจัดการขยะที่มีประสิทธิภาพ แยกประเภทขยะ รีไซเคิล และกำจัดขยะอย่างถูกวิธี เพื่อลดมลพิษต่อสิ่งแวดล้อม บรรยากาศที่สงบร่มรื่น เหมาะแก่การพักผ่อนหย่อนใจ

7) อิริยาบถสัปปายะ : อิริยาบถเหมาะสม หลักการนี้สามารถนำมาประยุกต์ใช้กับการพุทธวิถี ส่งเสริมการท่องเที่ยวชุมชนเมืองสามไถ ลื้อ ยอง ยวน ของเทศบาลตำบลบ้านธิ อำเภอบ้านธิ จังหวัดลำพูนได้ คนในชุมชนควรแต่งกายสุภาพเรียบร้อย เหมาะสมกับวัฒนธรรมประเพณี ต้อนรับนักท่องเที่ยวด้วยความอบอุ่น ยิ้มแย้มแจ่มใส บริการนักท่องเที่ยวด้วยความเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ ช่วยเหลือเมื่อนักท่องเที่ยวต้องการ และควรสื่อสารกับนักท่องเที่ยวด้วยความสุภาพ อ่อนน้อมถ่อมตน

อภิปรายผลการวิจัย

จากการวิจัยเรื่อง พุทธวิธีส่งเสริมการท่องเที่ยวชุมชนเมืองสามไถ ลื้อ ยอง ยวน ของเทศบาลตำบลบ้านธิ อำเภอบ้านธิ จังหวัดลำพูน มีประเด็นที่จะนำมาอภิปรายผลดังต่อไปนี้

อภิปรายผลการวิจัยข้อที่ 1 ผลการวิเคราะห์ระดับความคิดเห็นของประชาชนในเขตเทศบาลตำบลบ้านธิ ต่อส่งเสริมการท่องเที่ยวชุมชนเมืองสามไถ ลื้อ ยอง ยวน ของเทศบาลตำบลบ้านธิ อำเภอบ้านธิ จังหวัดลำพูน พบว่าโดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก ซึ่งสะท้อนให้เห็นว่าประชาชนส่วนใหญ่ในพื้นที่มีความคิดเห็นที่ดีและเห็นด้วยกับการส่งเสริมการท่องเที่ยวชุมชนผ่านพุทธวิธี สอดคล้องกับงานวิจัยของ (พระมุนินทร์ มุนินทร (กองจันทร์ดี), (2561) พบว่า ความคิดเห็นของพุทธศาสนิกชนต่อการบริหารจัดการท่องเที่ยวเชิงพุทธของวัดในอำเภอบางพลี จังหวัดสมุทรปราการ โดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก

อภิปรายผลการวิจัยข้อที่ 2 ผลการเปรียบเทียบความคิดเห็นของประชาชนในเขตเทศบาลตำบลบ้านธิ ต่อส่งเสริมการท่องเที่ยวชุมชนเมืองสามไถ ลื้อ ยอง ยวน ของเทศบาลตำบลบ้านธิ อำเภอบ้านธิ จังหวัดลำพูน โดยจำแนกตามปัจจัยส่วนบุคคล โดยภาพรวม จำแนกตามเพศ พบว่าไม่แตกต่างกัน สอดคล้องกับงานวิจัยของ (แสงเดือน รตินธร, 2555) พบว่า นักท่องเที่ยวชาวจีนส่วนใหญ่เป็นเพศชาย อายุระหว่าง 21-30 ปี มีการศึกษาระดับปริญญาตรี และมีรายได้เฉลี่ยต่อเดือน 29,931 หยวนขึ้นไป แสดงถึงพฤติกรรมการท่องเที่ยวที่เป็นปัจจัยผลักดันในการตัดสินใจเลือกมาท่องเที่ยวภายในประเทศไทย ดังนั้น จึงปฏิเสธสมมติฐานการวิจัย

2) ผลการเปรียบเทียบความคิดเห็นของประชาชนในเขตเทศบาลตำบลบ้านธิ ต่อส่งเสริมการท่องเที่ยวชุมชนเมืองสามไถ ลื้อ ยอง ยวน ของเทศบาลตำบลบ้านธิ อำเภอบ้านธิ จังหวัดลำพูน โดยจำแนกตามปัจจัยส่วนบุคคล โดยภาพรวม จำแนกตามอายุ พบว่า ไม่แตกต่างกัน สอดคล้องกับงานวิจัยของ (ชนันท์ธิดา กิตติอนันต์ธาดา, 2562) พบว่า ประชาชนที่มีเพศ อายุ อาชีพ รายได้เฉลี่ยต่อเดือน และระดับการศึกษาต่างกัน มีความคิดเห็นต่อศักยภาพการจัดการท่องเที่ยวในภาพรวมไม่แตกต่างกัน ดังนั้นจึงปฏิเสธสมมติฐานการวิจัย

3) ผลการเปรียบเทียบความคิดเห็นของประชาชนในเขตเทศบาลตำบลบ้านธิ ต่อส่งเสริมการท่องเที่ยวชุมชนเมืองสามไถ ลื้อ ยอง ยวน ของเทศบาลตำบลบ้านธิ อำเภอบ้านธิ จังหวัดลำพูน โดยจำแนกตามปัจจัยส่วนบุคคล โดยภาพรวม จำแนกตามวุฒิการศึกษา พบว่า ไม่แตกต่างกัน สอดคล้องกับงานวิจัยของ (พระธนิธ อธิจิตโต (คงเนียม), 2561) พบว่า ระดับการบริหารการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมของเทศบาลเมืองชัยภูมิจังหวัดชัยภูมิ โดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก ผลการเปรียบเทียบความคิดเห็นของประชาชนที่มีต่อการบริหารการท่องเที่ยวเชิง วัฒนธรรมของเทศบาลเมืองชัยภูมิ จังหวัดชัยภูมิ จำแนกตามปัจจัยส่วนบุคคลพบว่า ประชาชนที่มี อายุ การศึกษา อาชีพและรายได้ ต่างกัน มีความคิดเห็นต่อการบริหารการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม แตกต่างกัน ดังนั้นจึงปฏิเสธสมมติฐานการวิจัย

4) ผลการเปรียบเทียบความคิดเห็นของประชาชนในเขตเทศบาลตำบลบ้านธิ ต่อส่งเสริมการท่องเที่ยวชุมชนเมืองสามไถ ลื้อ ยอง ยวน ของเทศบาลตำบลบ้านธิ อำเภอบ้านธิ จังหวัดลำพูน โดยจำแนกตามปัจจัยส่วนบุคคล โดยภาพรวม จำแนกตามระดับอาชีพ พบว่า ไม่แตกต่างกัน สอดคล้องกับงานวิจัยของ (พระครูใบฎีกาสมบัติ ปภาโส, 2558) พบว่า ผู้มาเที่ยวที่มีอาชีพ ต่างกัน นั้นมีความคิดเห็นเกี่ยวกับการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวเชิงพุทธของวัดป่าเลไลยก์วรวิหาร อำเภอเมือง จังหวัดสุพรรณบุรี แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ดังนั้นจึงปฏิเสธสมมติฐานการวิจัย

5) ผลการเปรียบเทียบความคิดเห็นของประชาชนในเขตเทศบาลตำบลบ้านธิ ต่อส่งเสริมการท่องเที่ยวชุมชนเมืองสามไถ ลื้อ ยอง ยวน ของเทศบาลตำบลบ้านธิ อำเภอบ้านธิ จังหวัดลำพูน โดยภาพรวม จำแนกตามรายได้ พบว่า ไม่แตกต่างกัน สอดคล้องกับงานวิจัยของ (รัฐกานต์ สามสี, 2558) พบว่า ประชาชนที่เดินทางเข้ามาเที่ยวในอุทยานแห่งชาติหอดเจ้าไหม จังหวัดตรัง ส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง มีช่วงอายุระหว่าง 20-29 ปี การศึกษาในระดับปริญญาตรี มีสถานภาพโสด อาชีพพนักงาน/นักศึกษา ระบายรายได้ต่อเดือน 10,000-30,000 บาท ภูมิลำเนาอยู่ภายใต้ ส่วนใหญ่เดินทางมาท่องเที่ยวไม่พักค้างคืนใช้ยานพาหนะรถยนต์ส่วนบุคคล ค่าใช้จ่ายสำหรับการเดินทางท่องเที่ยวต่อคนต่อครั้งอยู่ที่ไม่เกิน 1,000 บาท ดังนั้นจึงปฏิเสธสมมติฐานการวิจัย

อภิปรายผลการวิจัยข้อที่ 3 ด้านอาวาสสัปปายะ : สถานที่เหมาะสม สถานที่ท่องเที่ยวที่มีความสงบ ร่มรื่น เหมาะแก่การพักผ่อนจิตใจและมีการดูแลรักษาความสะอาดและ ความเป็นระเบียบเรียบร้อยของสถานที่ท่องเที่ยว สอดคล้องกับงานวิจัยของ (พระทิพย์พนาภรณ์ ชยาภินันโท (เลาสิ), 2559) พบว่า รูปแบบและกระบวนการจัดการท่องเที่ยวเชิงพุทธเพื่อเสริมสร้างจิตสำนึกสาธารณะของวัดในล้านนา คือ 1) อาวาสสัปปายะที่อยู่อาศัยเป็นที่สบาย 2) โฉจรสัปปายะ แหล่งอาหารเป็นที่สบาย 3) ภัตตสัปปายะ ถ้อยคำเป็นที่สบาย 4) บุคคลสัปปายะ บุคคลเป็นที่สบาย 5) โภชนสัปปายะ อาหารเป็นที่สบาย 6) อุตุสัปปายะ อุณหภูมิเป็นที่สบาย และ 7) อิริยาบถสัปปายะ การเคลื่อนไหวเป็นที่สบาย

2) ด้านโฉจรสัปปายะ : การเดินทางเหมาะสม คือ การที่มีเส้นทางที่สะดวกสบาย ง่ายต่อการเดินทาง เข้ามาท่องเที่ยวโดยชุมชนวิถีพุทธ มุ่งเน้นไปที่การส่งเสริมการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมและธรรมชาติ สอดคล้องกับงานวิจัยของ (พระวีระศักดิ์ ชยธมโม (สุวรรณวงศ์), 2557) พบว่า วัดธารน้ำไหล (สวนโมกขพลาราม) ได้มีแนวทางการการวัดตามหลักสัปปายะ 7 ทั้งนี้ทางวัดได้ดำเนินการทั้ง 7 แนวทาง กล่าวคือ ด้านโฉจร วัดอยู่ติดกับถนนสายหลักของภาคใต้คือถนนสายเอเชีย การสัญจรไปมาจึงสะดวกสบาย มีหลายช่องทางในการเดินทางเข้าภายในวัดและชุมชน

3) ด้านภัตตสัปปายะ : การพูดคุย คือ มีการพูดคุยประชาสัมพันธ์ข่าวสารเกี่ยวกับการสถานที่ท่องเที่ยวภายในชุมชนให้ความรู้ความเข้าใจแก่นักท่องเที่ยวรวมถึงโปรโมทในสถานที่ท่องเที่ยวในชุมชนให้มีการรับรู้มากยิ่งขึ้น สอดคล้องกับงานวิจัยของ (พระอธิการสุรศักดิ์ สุขุมโล, พระมหาสุนันท์ สุนนโท, พระปลัดระพีณ พุทธิสาร, 2564) พบว่า การพัฒนารูปแบบการบริหารจัดการการ

ท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมด้านการโฆษณาและประชาสัมพันธ์ควรจัดทำแผนที่การท่องเที่ยวเว็บไซต์/เพจ/Facebook/Instagram/Line/YouTubeภาษาอังกฤษ ภาษาอาเซียนบุคลากรควรจัดฝึกอบรมด้านภาษาต่างประเทศและเปิดรับฟังข้อร้องเรียน/ข้อเสนอแนะ/เพื่อปรับปรุงแก้ไขและควรมีเจ้าหน้าที่ดูแลรักษาความปลอดภัยตลอดเวลา

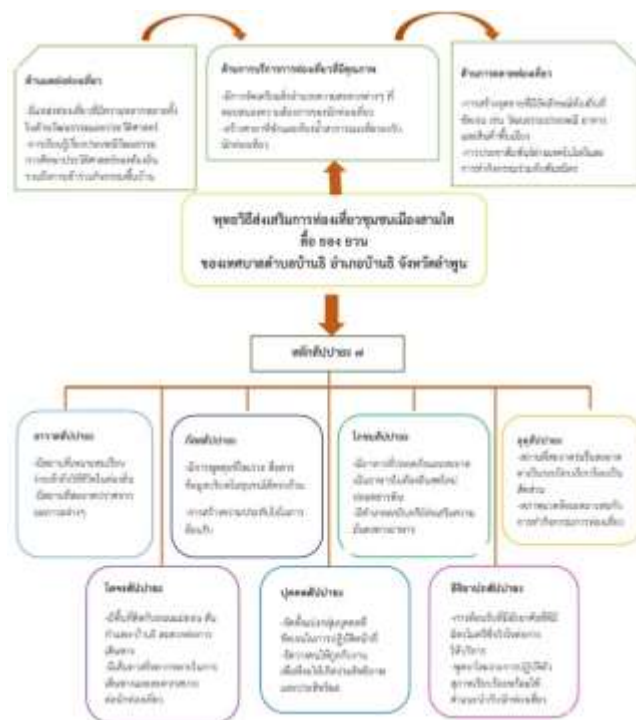
4) ด้านบุคคลสัปปายะ : บุคลากรเหมาะสม คือ บุคคลที่มีความรู้ ความเข้าใจ เกี่ยวกับวิถีชีวิต ภูมิปัญญา และมีทักษะการสื่อสาร สามารถสื่อสารกับนักท่องเที่ยวได้อย่างมีประสิทธิภาพ มีความเป็นมิตร ยิ้มแย้มแจ่มใส บริการนักท่องเที่ยวด้วยความประทับใจ สอดคล้องกับงานวิจัยของ (พระเอกลักษณ์ อชิโต ประเสริฐ ธิลา และพระมหากฤษฎา กิตติโสภโณ, 2563) พบว่า วัดจัดการท่องเที่ยวเรียบร้อย สวยงาม มีการพัฒนาและปรับปรุงศาสนสถานแบบประหยัดเรียบง่าย มีการส่งเสริมการศึกษาแก่บุคลากร พระสงฆ์และประชาชนมีความคิดเห็นต่อกระบวนการในการจัดการท่องเที่ยว ในภาพรวมอยู่ในระดับมาก การพัฒนาทักษะทางด้านภาษาและวัฒนธรรมท้องถิ่นของบุคลากรอย่างมีประสิทธิภาพการจัดกิจกรรมการท่องเที่ยวลักษณะเชิงปฏิบัติธรรมบูรณาการกับการอนุรักษ์โบราณสถานและการบูรณาการวิถีชีวิตความเป็นไทยร่วมกับศาสนอื่นอย่างสันติสุข

5) ด้านโภชนาสัปปายะ : อาหารเหมาะสม การบริโภคอาหารอย่างเหมาะสม ซึ่งสามารถนำมาประยุกต์ใช้ในการจัดการการท่องเที่ยว ในด้านอาหารท้องถิ่น เน้นเสนออาหารท้องถิ่นที่ใช้วัตถุดิบตามฤดูกาล สอดคล้องกับงานวิจัยของ (พระครูศรีกิตยาธร (นนทชัย เจริญยุทธ) และคณะ, 2564) พบว่า การประยุกต์ใช้หลักสัปปายะ 4 ประยุกต์ใช้ในการจัดการด้านอาหารนำหลักบุคคลสัปปายะมาประยุกต์ใช้ในการจัดการด้านบุคลลนำหลักธรรม สัปปายะมาประยุกต์ใช้ในการจัดการด้านปฏิบัติธรรมซึ่งเมื่อนำหลักสัปปายะ มาประยุกต์ใช้ทำให้การท่องเที่ยวเชิงพระพุทธศาสนาของวัดไชยธาราราม เป็นการท่องเที่ยวที่มีคุณภาพทั้งในส่วนของวัดไชยธารารามและจิตใจแก่นักท่องเที่ยว

6) ด้านอุตุสัปปายะ : สิ่งแวดล้อมเหมาะสม คือ มีการรักษาความสะอาดทั้งในสถานที่ท่องเที่ยว บ้านเรือน และพื้นที่ส่วนกลาง เพื่อสร้างความประทับใจแก่นักท่องเที่ยว ส่งเสริมสุขอนามัยที่ดี และรักษาภาพลักษณ์ของชุมชน รวมถึงมีระบบจัดการขยะที่มีประสิทธิภาพ สอดคล้องกับงานวิจัยของ (บัญชา นาคทอง และคณะ, 2550) พบว่า จังหวัดสุรินทร์และจังหวัดชัยภูมิแนวทางพัฒนา ศักยภาพ มุ่งให้เป็นการท่องเที่ยวแบบยั่งยืนให้เกิดประโยชน์ทางสังคมเศรษฐกิจ สิ่งแวดล้อมอนุรักษ์ศิลปวัฒนธรรมและการพัฒนาปรับปรุงแหล่ง

7) ด้านอิริยาบถสัปปายะ อิริยาบถเหมาะสม คือ มีการแต่งกายสุภาพเรียบร้อย เหมาะสมกับวัฒนธรรมประเพณี ต้อนรับนักท่องเที่ยวด้วยความอบอุ่น ยิ้มแย้มแจ่มใส การ สอดคล้องกับงานวิจัยของ (พระสุนนท์ สุ่มงคโล (วิลามาศ), 2559) พบว่า การบริหารจัดการควมมีการมอบหมายงาน และมีการปรับหลักสูตรให้เข้มข้นขึ้นเพื่อเหมาะสำหรับผู้ที่ผ่านมาการปฏิบัติมาแล้ว วิทยากรควรมีการฝึกอบรมเพิ่มเติม เพื่อให้มีความรู้ ความเข้าใจทั้งทางด้านปริยัติ ปฏิบัติปฏิเวธ ในการเป็นผู้นำทางด้านจิตวิญญาณที่จะพาผู้เข้าปฏิบัติธรรมให้มีคุณภาพชีวิตที่ดียิ่งขึ้น

องค์ความรู้

ภาพที่ 1 องค์ความรู้ที่ได้จากการสังเคราะห์การวิจัย

ที่มา : พระธรรมบุญ สิริกัทธเมธี(มหาไม), 2568.

จากภาพสามารถอธิบายได้ว่า

1) ด้านแหล่งท่องเที่ยว หมายถึง สนับสนุนหรือจัดให้มีเส้นทางเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยว เชิงวัฒนธรรม วิถีชีวิตชุมชนเมืองสามเวิ้ง ลือ ยอง ยวน (ถนนสายวัฒนธรรม) สถานที่ท่องเที่ยวมีความสวยงามสะอาดตามสุขอนามัย สถานที่ท่องเที่ยวจัดวางแผนผังได้อย่างเป็นระเบียบ มีการจัดเส้นทางเท้าที่มีระยะทางที่เหมาะสมกับนักท่องเที่ยว บูรณาการกับหลักสัปปายะ 7 คือ อวาสสัปปายะ มีสถานที่เหมาะสมเรียบง่ายเข้าถึงวิถีชีวิตในท้องถิ่นมีสถานที่สะอาดปราศจากมลภาวะต่างๆ และบูรณาการกับหลักสัปปายะ 7 อีกข้อหนึ่งคือ โคจรสัปปายะ การเดินทางมีความสะดวกสบาย มีพื้นที่ติดกับถนนซูเปอร์ไฮเวย์แม่ฮ่องสอน-กันตัง-บ้านธิ ควรที่จะมีบริการรถรับส่งนักท่องเที่ยวในการเดินทางเข้ามาท่องเที่ยว และบูรณาการกับหลักสัปปายะ 7 อีกข้อ คือ อตุสัปปายะ สถานที่สะอาดร่มรื่นสะอาดตาเป็นระเบียบเรียบร้อยเป็นสัดส่วน สภาพแวดล้อมเหมาะสมกับการทำกิจกรรมการท่องเที่ยวภายในชุมชน ควรที่จะมีการจัดการในด้านขยะที่เป็นระบบให้เป็นสัดส่วนไม่ก่อผลกระทบสิ่งแวดล้อม มีการสื่อสารในด้านกิจกรรมที่ชัดเจนเข้าใจง่าย

2) ด้านการบริการการท่องเที่ยวที่มีคุณภาพ หมายถึง สนับสนุนหรือจัดให้มีการบริการด้านความปลอดภัยการจัดหาพาหนะสะดวกต่อการเดินทางในพื้นที่ระยะสั้นที่เหมาะสมกับผู้สูงอายุและผู้มีปัญหาด้านสุขภาพ มีปราชญ์ชาวบ้านเป็นผู้นำเที่ยว สถานที่ท่องเที่ยวมีจำนวนที่พักที่เพียงพอ นักท่องเที่ยวสามารถใช้เทคโนโลยีที่ทันสมัยสืบค้นหาข้อมูลแหล่งท่องเที่ยวหรือสถานบริการได้สะดวกสบาย มีการบริการระบบสาธารณูปการขั้นพื้นฐานต่าง ๆ ที่จำเป็นต่อการท่องเที่ยว บูรณาการกับหลักสัปปายะ 7 คือ บุคคลสัปปายะ จัดตั้งแบ่งกลุ่มบุคคลที่ชัดเจนในการปฏิบัติหน้าที่ จัดวางคนให้ถูกกับงานเพื่อที่จะให้เกิดประสิทธิภาพและประสิทธิผล ควรที่จะตั้งมัคคุเทศก์หรือปราชญ์ผู้รู้ในบริบทของชุมชนอย่างชัดเจน และบูรณาการกับหลักสัปปายะ 7 อีกข้อหนึ่ง คือ อิริยาปถสัปปายะ การต้อนรับที่มีอัธยาศัยที่ดีมีมิตรไมตรีที่จริงใจต่อการให้บริการ พุดจาไพเราะการปฏิบัติตัวสุภาพเรียบร้อย พร้อมให้คำแนะนำกับนักท่องเที่ยว ควรที่จะส่งเสริมการฝึกทักษะในการให้บริการให้มากยิ่งขึ้น การพุดคุย การสื่อสารกับชาวต่างชาติได้ดี

3) ด้านการตลาดท่องเที่ยว หมายถึง สนับสนุนหรือจัดให้มีกำหนดแผนการตลาดท่องเที่ยวตลอดทุกเดือน เช่น มีการโปรโมทอย่างสม่ำเสมอร่วมกับหน่วยงาน องค์กรภาคีเครือข่าย มีการเพิ่มความน่าสนใจของการท่องเที่ยว ในช่วงวันหยุดเสาร์-อาทิตย์ และวันหยุดนักขัตฤกษ์ บูรณาการกับหลักสัปปายะ 7 คือ โภชนาสัปปายะ มีอาหารที่ปลอดภัยและสะอาดเน้นอาหารในท้องถิ่นสดใหม่ปลอดสารพิษ มีท่าเกษตรส่งเสริมความมั่นคงทางอาหาร รวมไปถึงร้านอาหารจะต้องพร้อมในเรื่อง สิ่งอำนวยความสะดวก เช่น ห้องน้ำ และบูรณาการกับหลักสัปปายะ 7 อีกข้อหนึ่ง คือ ภัตตสัปปายะ มีการพุดคุยที่ไพเราะ สื่อสารข้อมูลบริบทในชุมชนได้ครบถ้วน ควรที่จะมีการส่งเสริมบุคลากรที่สามารถสื่อสารในด้านภาษาต่างประเทศ เช่น ภาษาอังกฤษ และ ภาษาจีน

สรุป และข้อเสนอแนะ

การวิจัยนี้สรุปได้ว่า การนำหลักธรรมสัปปายะ 7 มาประยุกต์ใช้เป็นแนวทางในการขับเคลื่อนนโยบายการส่งเสริมการท่องเที่ยวของเที่ยวบาลตำบลบ้านธิ อำเภอบ้านธิ จังหวัดลำพูน สามารถยกระดับการส่งเสริมไปได้ด้วยดี

ข้อเสนอแนะเชิงนโยบาย

1) เทศบาลและหน่วยงานที่เกี่ยวข้องควรมีการจัดฝึกอบรมให้แก่คนในชุมชนเกี่ยวกับการบริการนักท่องเที่ยว ภาษาต่างประเทศ วัฒนธรรม ประเพณีท้องถิ่น การนำเสนอวิถีชีวิตของชุมชน

2) ทางเทศบาลและหน่วยงานที่เกี่ยวข้องควรมีการจัดกิจกรรมส่งเสริมการท่องเที่ยวภายในชุมชนเมืองสามเตรวมถึงเชื่อมโยงเครือข่ายการท่องเที่ยวกับชุมชนอื่นๆเพื่อเสริมสร้างการท่องเที่ยวอย่างต่อเนื่อง

ข้อเสนอแนะเชิงปฏิบัติการ

1) ควรที่จะมีการทำแบบสอบถามของประชาชนและ จัดประชุมชี้แจงข้อมูลและรับฟังความคิดเห็นจากผู้อยู่อาศัยในชุมชนเกี่ยวกับการท่องเที่ยว

2) พัฒนาสื่อประชาสัมพันธ์ที่นำเสนอเอกลักษณ์ของชุมชนเมืองสามไถ ลื้อ ยอง ยวน เข้าร่วมงานการท่องเที่ยวและประชาสัมพันธ์ชุมชนในช่องทางต่างๆ มีการพัฒนาเว็บไซต์และสื่อออนไลน์เพื่อการจองที่พักและกิจกรรม

ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยครั้งต่อไป

1) ควรมีการศึกษาบริบทในพื้นที่รวมถึงนโยบายที่เกี่ยวกับการส่งเสริมการท่องเที่ยวภายในชุมชนเมืองสามไถ ลื้อ ยอง ยวน จุดแข็งจุดอ่อนปัญหาและอุปสรรคของชุมชน

2) ควรมีการสร้างองค์ความรู้เข้าใจให้กับคนในชุมชน ในส่งเสริมการท่องเที่ยวชุมชนเมืองสามไถ ร่วมกันแลกเปลี่ยนเรียนรู้ด้านแนวทางการส่งเสริมการท่องเที่ยว ว่าควรมีแนวทางอย่างไรในการก่อให้เกิดการท่องเที่ยวที่น่าสนใจและ ก่อให้เกิดประโยชน์สูงสุดของคนในชุมชน

References

- กฤษณะ ถวิลวงษ์. (2559). การบริหารจัดการการท่องเที่ยวเพื่อการอนุรักษ์วัฒนธรรมและทำนุบำรุงพระพุทธศาสนา กรณีศึกษาโรงแรมธรรมะ (Temple stay) ของวัดภูเก็ตและชุมชนรอบวัด. *การค้นคว้าอิสระรัฐศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาบริหารรัฐกิจและกิจการสาธารณะ สำหรับนักบริหาร*. คณะรัฐศาสตร์ : มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- บัญชา นาคทอง และคณะ. (2550). โครงการศักยภาพทางการท่องเที่ยวเชิงศิลปวัฒนธรรมอีสานใต้. *รายงานวิจัย*. กรุงเทพมหานคร : สำนักงานกองทุนสนับสนุนการวิจัย.
- พระชนิต อธิจิตโต (คงเนียม). (2561). การบริหารการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมของเทศบาลเมืองชัยภูมิ จังหวัดชัยภูมิ. *สารนิพนธ์รัฐประศาสนศาสตรมหาบัณฑิต*. บัณฑิตวิทยาลัย : มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย.
- พระมนินทร์ มุนินทร (ทองจันทร์ดี). (2561). การบริหารจัดการการท่องเที่ยวเชิงพุทธของวัด ในอำเภอบางพลี จังหวัดสมุทรปราการ. *สารนิพนธ์พุทธศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการจัดการเชิงพุทธ*. บัณฑิตวิทยาลัย : มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย.
- พระทิพย์พนาภรณ์ ชยาภินนโท (เลาลี). (2559). รูปแบบและกระบวนการสร้างจิตสำนึกสาธารณะเพื่อการจัดการท่องเที่ยวเชิงพุทธของแหล่งท่องเที่ยวทางพระพุทธศาสนาในล้านนา. *รายงานวิจัย*. สถาบันวิจัยพุทธศาสตร์มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย.
- ชนันท์ธิดา กิตติอนันต์ธาดา. (2562). ศักยภาพการจัดการท่องเที่ยวโดยชุมชนในเขตพื้นที่สามเหลี่ยมปากแม่น้ำยม-น่าน อำเภอยางตลาด จังหวัดนครสวรรค์. *วิทยานิพนธ์รัฐประศาสนศาสตรมหาบัณฑิต*. บัณฑิตวิทยาลัย : มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย.

- พระครูใบฎีกาสมบัติ ปภาโส.(2558).การพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวเชิงพุทธของวัดป่าเลไลยก์วรวิหาร อำเภอเมือง จังหวัดสุพรรณบุรี. *สารนิพนธ์ปริญญาพุทธศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการจัดการเชิงพุทธ*. บัณฑิตวิทยาลัย : มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย.
- พระสุนนท์ สมงคล (วิลามาศ). (2559). ศึกษาการพัฒนารูปแบบการฝึกอบรมเพื่อพัฒนาคุณภาพชีวิตผู้เข้าปฏิบัติธรรมในสำนักปฏิบัติธรรมประจำจังหวัดพิษณุโลก แห่งที่ 4”. *Life Sciences and Environment Journal*, 3 (2),
- พระเอกลักษณ์ อชิโต ประเสริฐ ธิลาว และพระมหากฤษฎา กิตติโสภโณ. (2563).รูปแบบการจัดการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมวิถีพุทธของวัดในจังหวัดสมุทรสงคราม. *วารสาร มจร สังคมศาสตร์ปริทรรศน์*, 9 (1), 74 - 75.
- พระครูศรีกิตติยาธ (นนทชัย เจริญยุทธ) และคณะ.(2564).การประยุกต์ใช้หลักสัปปายะ 4 เพื่อเสริมสร้างการท่องเที่ยวเชิงพระพุทธศาสนาของวัดไชยธาราราม (วัดฉลอง) อำเภอเมือง จังหวัดภูเก็ต. *วารสาร มจร อุบลปริทรรศน์*, 6 (2), 181 - 195.
- พระวีระศักดิ์ ชยธมโม (สุวรรณวงศ์).(2557).แนวทางการจัดการวัดสันติสุขตามหลักสัปปายะ 7 กรณีศึกษาวัดธารน้ำไหลจังหวัดสุราษฎร์ธานี. *วารสารสันติศึกษาปริทรรศน์ มจร*, 3 (2), 63 - 80.
- พระอธิการสุรศักดิ์ สุขมาโล พระมหาสุนันท์ สุนนโท และพระปลัดระพิน พุทธิสาร.(2564).การพัฒนาแบบการบริหารจัดการการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมในจังหวัดสระบุรี. *วารสาร มจร สังคมศาสตร์ปริทรรศน์*, 10 (2), 44 - 52.
- รัฐกานต์ สามสี.(2558).การจัดการท่องเที่ยวเชิงนิเวศของอุทยานแห่งชาติหาดเจ้าไหม จังหวัดตรัง. *วิทยานิพนธ์บริหารธุรกิจมหาบัณฑิต สาขาวิชาการจัดการท่องเที่ยว*. มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์.
- วิชัย ศรีจันทร์.(2559). การท่องเที่ยวทางวัฒนธรรมท้องถิ่น. *วารสารช่วงพญา*, 15 (2), 12.
- แสงเดือน รตินธร.(2555).ปัจจัยผลักดันและปัจจัยดึงดูดที่มีผลต่อนักท่องเที่ยวชาวจีนในการตัดสินใจเลือกมาท่องเที่ยวในประเทศไทย. *วารสารวิชาการสมาคมสถาบันอุดมศึกษาเอกชนแห่งประเทศไทย (สสอท.)*, 18 (2), 59 - 61.